

Lakat T. Károly - Kell ott fenn egy Császár 1.

2013 január 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még

nincs értékelve

Mérték

1941. szeptember 15-e (egy hétfői nap) nem sokban különbözött a többi naptól Hercegszántó lakóinak életében. A szerb határtól egy erősebb szabadrúgásnyira lévő falu férfi lakosságának jelentős részét magávalrántotta a világháború, a németek éppen Kijevet támadták, {...}

Hercegszántó beírja magát a futballtörténelembe

1941. szeptember 15-e (egy hétfői nap) nem sokban különbözött a többi naptól Hercegszántó lakóinak életében. A szerb határtól egy erősebb szabadrúgásnyira lévő falu férfi lakosságának jelentős részét magávalrántotta a világháború, a németek éppen Kijevet támadták, már túl voltunk Kassa bombázásán, Magyarországon a Bárdossy kormány volt hatalmon, Pesten Kalmár László új filmjére, a Szűts Mara házasságára özönlött a nép. Hercegszántón csak az Albert család életében volt ünnep ez a nap. Fiúk született, aki a keresztségben a Flórián nevet kapta. Magyarország, vagy ha úgy tetszik a világ futbalszerető népének természetesen fogalma sem lehetett arról, hogy az, aki a hercegszántói kis házacskába azon a napon megérkezett egyszer még történelmet ír a magyar labdarúgásban. Hogy egyszer majd lesz „A Császár”!

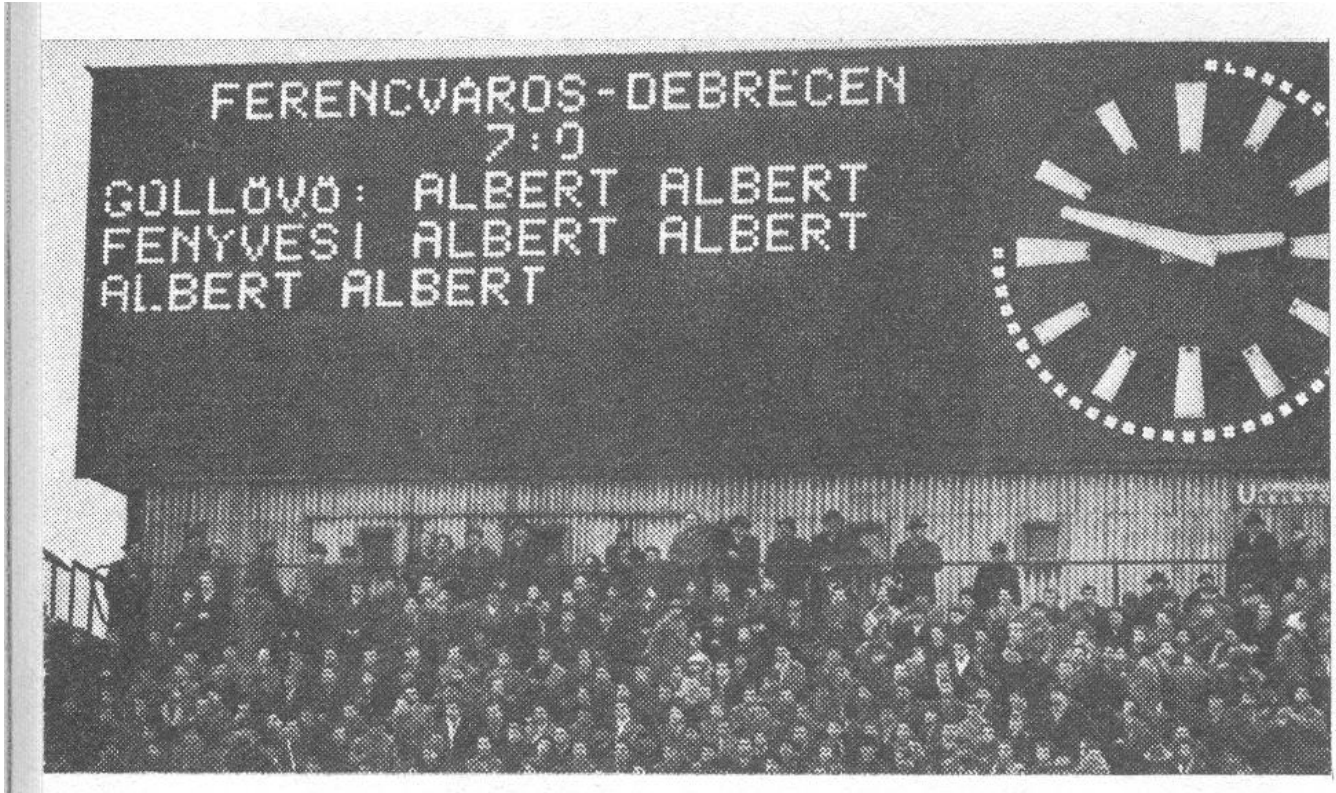

351, a Ferencváros színeiben lejátszott bajnoki mérkőzéssel, az azokon szerzett 256 góllal, 4 NB I-es bajnoki arannyal, 7 ezüstéremmel, és három bronzal, három gólkirálysággal, 1 MNK győzelemmel, egy Vásárvárosok Kupája elsőséggel, valamint ugyanezen a tornán szerzett ezüst és bronzéremmel, egy olimpiai és egy EB bronzal, 75 válogatottsággal és 31 góllal, egy Aranylabdával, no meg nem utolsósorban három és fél hónap híján 70 évvel később Albert Flórián ül a róla elnevezett Üllői úti stadion aprócska irodájában, s ha kinéz az ablakon azt a futball pályát látja, amely élete legfontosabb néhány száz négyzetmétere volt. Szinte minden ezen a gyepen történt vele, ami egy nagy formátumú futballista életében igazán fontos, ami meg nem, azért sem kellett messzebb utaznia a Népstadionnál. Ez a két helyszín határozta meg az életét és a sorsát, a magyar főváros IX. és XIV. kerületében vívta meg azokat a csatákat, amelyek a császári címet meghozták neki.

Voltak persze briliáns alakításai Chilében (kifelejthetné az alapvonalról lött gólját az angolok ellen), Liverpoolban (a 3:1-es magyar-brazilon még csak gólt sem lött, mégis az új játékáról zengett ódákat a világsajtó), Torinóban (idegen pályán kivívott VVK-győzelem a Juventus ellen) s még egy sereg további külföldi pályán, Császárrá mégis az Üllői úton és a Népstadionban bemutatott parádéi miatt koronázta a nép. Mind a mai napig bármilyen futballra fogékony társaságban elég könnyű úgy említeni, hogy „a Flóri”, és nincs ember, aki visszakérdezne: „Az ki?”.

Egyszer a Népstadionban egy Debrecen elleni meccsen 6 gólt rúgott. A nagy alberti gólparádé közepette egyszer Fenyvesi Máté neve is felkerült az eredményjelző táblára, talán azért is, hogy változatosabbá tegye ezzel

egyhangúságát...

Egy másik emlékezetes meccsen, amikor a Fradi 7:1-re verte a Bp. Honvédot, 6:1-ig nem tudott a hálóba találni. A mérkőzés vége felé már a lelátó Honvéd-pártirésze is azért szurkolt, hogy „haza ne menjünk már Albert gól nélkül!”. Túlzás nélkül állíthatom, egy teljes Népstadion szinte öröme a hajrában aztán 11-eshez jutott a Fradi. Aki az akkori erőviszonyokkal, csapatokkal, játékosállományokkal tisztában van, az pontosan tudja, miről beszélek: a Fradiban a mindenkori kapus nagyobb eséllyel pályázott egy büntető elvégzésére, mint a csapat leggőlelősebb, a kaput leginkább érző, a gólt a génjeiben hordozó játékosa, azaz: Albert Flórián.

Van ilyen, a 11-es speciális faj, kivételes idegek, kivételes rúgótechnika szükségeltetik hozzá, egyáltalán nem biztos, hogy a csapat gólkirálya a 11-esek „császára” is egyben.

Flóri is csak a lehető legritkább esetben vállalkozott egy-egy büntető elvégzésére, mondhatni: eseménynek számított, ha rúgta a 11-est. Ha ez az ominózus Honvéd elleni mérkőzés ott és akkor döntetlenre áll, vagy „csak” egy, esetleg két góllal vezet a Fradi, Albert lett volna az utolsó, akit a büntetőpontra helyezett labda mögé engednek állni. Igaz, nekisem jutott volna eszébe rúgásra jelentkezni. Itt azonban arról volt szó, hogy mintegy közkívánatra akart a nép Albert gólt látni! Mindegy, hogy milyen, mindegy, hogy kicsit, mindegy, hogy „csak” 11-esből, de Albert gól legyen, mert anélkül 7:1 ide, 7:1 oda, kicsit szomorúan megy haza a lelátó népe. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy Flóri abból az ominózus 11-esből rojtosra rúgta a kispesztiek hálóját. Tipikusan „eltört” alberti lövés volt, ami egy akció esetében voltaképpen mindegy, ám ha büntetőről van szó, akkor nem árt „nováki” vagy „szkei” módra bombázni.

A labda végül valahogy csak bevánszorgott a Honvéd hálójába, a lelátó egy emberként tombolt, a villanyújságra felkerült Albert neve is! Így lett teljes, így lett kerek az össznépi boldogság. Így lett értelme a meccsnek. Aki nem élt abban a korban, aki nem látta azokat a meccseket, azok elsem tudják képzelni, hogy milyen státuszt jelentett akkoriban Albert Flóriának lenni. Az 1954-es vb-döntő elvesztésének sokkjából kellett lelkileg újra felépülniük a szurkolóknak, tudomásul venniük, hogy az Aranycsapat nincs többé, annak legnagyobb sztárjai (Puskás, Kocsis, Czibor) külföldön élnek és ott is játszanak. Új sztárookra, új kedvencekre volt szükség, s ezt találta meg a magyar Albert Flórián személyében.

Sokat segített persze, hogy a Fradiban játszott; hogy volt az, aki a gólokat rúgta, a meccseket eldöntötte; hogy pályafutásának kezdeti szakaszában kifejezetten szerethetővé tudta magát tenni még az ellenfelek szurkolóinak körében is. Az igazán nagy áttörést, a valódi berobbanást egy tipikus Albert gól hozta meg a számára. Két hónappal múlt még csak el 18 éves, amikor 5. válogatott meccsén a magyar csapat az NSZK-t fogadta a

Népstadionban. Kimondva, kimondatlanul a vb-döntő visszavágója volt ez, még ha egy barátságos válogatott mérkőzést nem is lehet egy világbajnoki döntőhöz hasonlítani. Az önbecsülésünk, a hitünk, a futballban elfoglalt helyünk és tekintélyünk forgott kockán, mindenképpen nyernünk kellett! Visszavágni valahogy azért a nyomorult módon elveszített berni döntőtért. Nem lehetett a véletlen m?ve, hogy erre a tétnélküli meccsre 90 000 néző ment ki a Népstadionba, hogy lássa, mire megy az Aranycsapat utáni magyar válogatott (Grosics – Mátrai, Sipos, Sárosi – Bundzsák, Kotász –Sándor, Göröcs, Albert, Tichy, Szimcsák) a Rahnnal, Juskowiakkal, Szymaniakkal, Brülls-szel, Seelerrel felálló németek ellen.

Még csak 1:0-ra vezettünk, amikor a 47. percben Albert a balösszekötő helyén kapott labdát. Betört a 16-oson belülre, s amit ott néhány másodperc alatt szám szerint öt német védővel m?velt, azt feljegyezte a futballtörténelem. Egyet úgy cselezett ki, hogy az szegény a földre ült, kettő között úgy vitte tovább a labdát, hogy azok egymásnak rohantak, s szintén a földre kerültek. Az ötödiknek (akiszerette volna elkerülni a totális megaláztatást, így csak imitált egy szerelést) szintén nem volt esélye a mentésre, mert a teljesen összekuszált német védők közül Flóri az ötös sarkáról, ballal a kapu közepébe bombázott.

Persze, hogy tombolt a tömeg, persze, hogy mindenki a – hangsúlyozom – 18 éves Albert Flórián nevét skandálta. Végül 4:3-ra nyertünk, de arról a meccsről még a további hat gólszerzője is az Albert-szlamot emlegette évtizedeken át, ha az a meccs szóba került. És ettől a perctől kezdve nem volt megállás. A kor vitathatatlanul legnagyobb sztárja, a slágerénekes Németh Lehel, s felejthetetlen dala a „Reszket a hold a tó vizén” kénytelen kellett bár, de át kellett, hogy adja a helyét egy futballista fiatalembernek, aki hol a Ferencváros, hol a válogatott mezében elkezdte írni a maga történelmét.

A felejthetetlen Kellér Dezső már beszerkesztette ezt szilveszteri konferansziájának szövegébe, az iskolákban Albert ?rsők alakultak, gyufacímknél és képes levelezőlapon jelent meg a sztárfotója, pedig akkor még eszébe sem jutott senkinek, hogy Császárnak hívja. Még csak „a Flóri” volt, egy nyurga srác a Fradiból, aki pillanatok alatt elérte azt, ami minden futballista legnagyobb álma: sokan csak és kizárólag miatta jártak a meccsre. Márpedig a játéktílusát nem volt könnyű megszeretni.

Sohasem volt egy pályát feltúró, meztépő, 90 percen át robotoló típus, sokszor keltett olyan benyomást, mint aki

közeli nézi a meccseket, csak hogy amikor aztán megvillant, az olyan volt, amilyenre senki más nem volt képes a kortársai közül. És általában mindig ? volt az, aki döntött! 0:0-ról 1:0-ra, 3:3-ról 4:3-ra, 0:2-ről 3:2-re az Albert gólok hozták a Fradinak a meccseket, s ez még akkor is így volt, ha a gólok között csíp?re tett kézzel pihente ki az eseményeket. Ez a mára legendássá lett „csíp?re tett kéz” volt az, amit a Fradival, vagy éppen személy szerint vele nem szimpatizálók nehezen bocsájtottak meg neki. Nem volt igazuk, mert csak arról volt szó, hogy egy-egy támadás, egy-egy viharosabb, lendületesebb, sok futással járó id?szak után ? ebben a jellegzetes albertyi-pózban pihente ki magát, így készült a következ? rohamokra.

A csíp?re tett kéz dacára nem volt csapata Magyarországnak (kés?bb talán a világnak sem...), amely ne látta volna nagyon is szívesen soraiban a Fradi centerét. Korszaka nagy csapatai, az Újpest, a Vasas, a Bp. Honvéd, az MTK soros edz?i és sztárjátékosai egybe hangzóan vallották: ha Albert náluk játszana, évekre el?re ki lehetne adni a bajnoki aranyat – természetesen az ? csapatuknak.

De Flóri örök h?séget esküdött a Ferencvárosnak!

Talán ? volt az egyetlen olyan magyar futballista, akinek sohasem volt úgynevezett átigazolási ügye, akinek nevét nem hozták össze más egyesületekkel, akit id? múltán talán már meg sem mertek kérdezni arról, hogy nem gondolt-e átigazolásra. De ? soha nem ment sehova. 1952-ben belépett az Üll?i úti Fradi pálya kapuján, s 59 évig ugyanazon a kapun ment be reggelente, még ha magát az ajtót azóta, már vagy százszor is kicserélték.

1967 januárjában a brazil Flamengo is csak egy vendégjátékra tudta megnyerni. Brazília élcsapata egy magyart hívott edzésbemutatót tartani, meccset játszani.

Pedig akkor még nem is volt Aranylabdás. Csak egy center a Fradiból. De hol vagyunk még ettől?

Egyelőre ott tartunk, hogy 1941. szeptember 15-ét mutat a naptár. És egy Bács-megyefaluban, Hercegszántón, a Dunától 19, Bajától 29 kilométerre, az Albert családhoz megérkezik egy fiú.

Akit Flórinak hívnak.

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu – A Flag Polgári Magazin partnere

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló